

שאמו, יהודה

בן סאלים וסלימה. נולד ביום י"ט באב תש"ו (16.9.1946) בבגדד, בירת-עירק. בשנת 1951 עלתה עמו המשפחה לארץ. שנתיים למד בבית-הספר היסודי בגבעת-ברנר, אך סיים את לימודיו היסודיים בבית-ספר בעקרון. לאחר-מכן יצא לעבודה. בפברואר 1966 גויס לצה"ל אף-על-פי שאמו החולה ניסתה לדבר על לבו שיבקש שיחרור מן הצבא כדי שיוכל לעזור בבית, אבל יהודה סירב לעשות כן בחשבו כי חובת כל אדם

לתת שירות בצבא והוא יצא והתנדב לחיל-הצנחנים והיה חייל מסור וחרוץ. גאוותו היתה על יחידתו ואת הצניחה אהב עד אין קץ. עדינות-נפשו, חברותו ונכונותו לעזור לזולת היו תכונות אשר חיבבוהו על כל חבריו-לגשק. בשעת שירותו הותקף באולקוס ויכול היה להשתחרר בשל כך אבל הוא סירב לעשות כן ואף השביע את אחיו הצעיר, כי בבוא העת יתנדב ליחידה המובחרת הזאת. נאמנותו לצבא לא היה לה גבול ולרבים מנערי-שכונתו שימש מופת כי אף הם התנדבו לצנחנים. בפרוץ מלחמת ששת הימים צורף למפקדת-החטיבה ושימש כנהגו של קצין-השלישות אך הדבר לא היה נעים לו, כי הוא לא נמנה עם הלוחמים ממש. בנהגו במכונית לא חת יהודה מפני כל דבר ולא נרתע מפני כל משימה ונסע לכל מקום-סכנה, שהיה חשוף לצליפות הארטילריה הירדנית מעל חומת העיר העתיקה. כאשר כונסו כל שבויי-המלחמה במוסיאון רוקפלר וצריך היה לחקור אותם עד מהרה התנדב יהודה לתפקיד החוקר כי ראה בו תפקיד מלחמתי. אולם באותו זמן ממש גברה אש הפצצות שנפלו, ובאחד מרסיסיהן מצא יהודה את מותו, כי הוא לא עזב את משימתו לרגע ; זה היה ביום השלישי לקרבות, הוא כ"ח באייר תשכ"ז (7.6.1967). הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. בחוברת שהוציאה המועצה האיזורית של אור-יהודה הונצח שמו. בספר "מאירות גברו" של מפקדת הצנחנים הוקדש עמוד לתולדותיו ולתיאור קרבו האחרון.